

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sectio I. Quid sit voluntas Dei antecedens, quid consequens: Vbi etiam de
actu volente, & permittente.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

efficax & inefficax. Deinde licet saepenumero voluntas Dei antecedens sit inefficax, ut jam vidimus in voluntate salvandi reprobos, non tamen video, cur dari nequeat voluntas antecedens, quæ sit efficax, qualis fuisse videtur voluntas creandi mundum, & alia huic similes.

Tandem itaque nonnulli, ut Cajetanus & alii, contendunt non dari in Deo verè & propriè voluntatem antecedentem, nec esse eam voluntatem beneplaciti, sed tantum signi, quæ non est vera voluntas, sed analogica, & signum tantum voluntatis, ut sect. quartâ videbimus. Verùm hoc dici nullo modo potest; negari enim nequit, quin Deus veram & propriam habeat voluntatem salvandi omnes; hæc autem, juxta communem sententiam Theologorum, est antecedens: ergo, &c.

VI. Ut ergo quid hæc in re tenendum sit, aperiam, notandum duo volitionum genera in Deo reperiri: primò itaque ex se, seu innatâ ad benefaciendum nobis inclinatione & propensione aliquid vult, spectatâ præcisè bonitate suâ, liberalitate, & magnificentiâ, qualis est voluntas creationis, erectionis ad finem supernaturalem, &c. Alia verò quadam facit occasione ab hominibus acceptâ, ut dum pœnam ob scelera infligit, & similia: hæc verò non ab ipso Deo præcisè dimanant, & innatâ ejus propensione, sed supposito aliquo opere nostro, per quod ad illa volendum movetur, & excitatur. Voluntas ergo, ut priora respicit, dicitur antecedens, quia actus illi voluntatis divinæ omnem creaturæ operationem antecedunt: ut verò spectat posteriora, dicitur consequens, quòd operationem aliquam nostram præsupponat, eamque subsequatur. Hæc videtur mens S. Damasceni in verbis initio sectionis relatis, & insinuat S. Chrysostomus Hom. 1. in Epist. ad Ephesios, & alii.

VII. Circa secundum in titulo propositum, de actu scilicet volente & permittente: Deus multa directè & absolutè vult, vel per se solum, ut cum Angelos & creaturas alias in mundi exordio produxit; vel dependenter à causâ creatâ necessariâ, ut dum unâ cum sole lucem, cum igne calorem, cum sideribus influxum in sublanaribus efficit: vel denique ubi cum causâ secundâ liberâ concurrat ad operationes virtutis, honestumque liberi arbitrii exercitium.

VIII. Alii verò actus sunt creaturæ rationalis, liberè operantis, quæ inordinati in se aliquid, & inhonesti continent, ut sunt peccata ab homine vel Angelo commissa. Priora itaque, honesta eum sint, directè, ut dixi, & absolutè vult Deus, cum nihil in iis reperitur, quod Deum dedecet. Posteriora verò, non directè & absolutè vult, sed tantummodo permittit; esto ad has etiam operationes tanquam Universi moderator, concursum in actu primo patet, ut iridnem servet nostræ voluntatis libertatem, creaturamque rationalem conformiter ad illius naturam regat: ad hos tamen actus, utpote deformes & inhonestos, non nisi invitus, & lege Universum administrandi quodammodo coactus concurrat. Hæc ergo opera Deus non vult, sed averfatur, & eorum perpetrationem, pœnam etiam interminatione prohibet. Circa illa proinde, quæ primò recensui, elicit Deus actum volentem, circa hæc permittentem.

SECTIO SECUNDA.

De efficace voluntate Dei, & an sens. per impleatur.

TERTIA divinæ Voluntatis divisio est in efficacem, & inefficacem. Voluntas efficax est illa, per quam Deus ad operandum determinatur, suamque Omnipotentiam ad opus applicat. Hæc proinde est, ratione cuius dicitur Deus nihil operari sine voluntate suâ: de qua ad Ephes. 1. vers. 11. dicit Apostolus, Qui operatur omnia secundum consilium voluntatis suæ.

Circa voluntatem Dei efficacem quæri solet, an semper impleatur. Respondetur affirmativè cum S. Thoma hic, quæst. decima-nona, art. 6. quem Theologi omnes sequuntur. Ratio est: ut enim absoluta & efficax alicujus voluntas impleatur, aliud nihil requiritur quam ut vim habeat illius rei executricem; Deo autem, Omnipotens cum sit, & virtutem habeat infinitam, potentia exequendi deesse nequit: ergo efficax ejus, & absoluta voluntas nullâ ratione potest non impleri. Hinc Esther 13. v. 9. de Deo dicitur: Non est qui possit tua resistere voluntati, si decreveris salvare Israël. Item Psalmo 134. vers. 6. Omnia quæcumque voluit Dominus, fecit in celo & in terra, in mari, & in omnibus abyssi. Et ad Rom. 9. v. 19. de Deo ait Apostolus: Voluntati ejus quis resistit? Idemque plurius aliis Scripturæ locis probari possit.

Hoc autem, non in effectibus tantum naturalibus, seu necessariis, verum habet, quæ à Deo solo pendent, ut sunt Cælum, Sol, Angeli, & id genus alia, quorum effectioem, volente Deo ea producere, vel etiam in iis quæ à Deo pendent simul cum causâ creatâ necessariâ, ut dum unâ cum sole vult producere lucem: sed in actibus etiam nostris liberis verum est efficacem ejus voluntatem frustrari nunquam posse, sed semper impleri. Ratio est: Deus namque, ut Disp. 25. de Anima, dum de Præfinitionibus, ostendi, nullum actum liberum præfinit, aut præfinire potest, nisi prius per sciëntiam mediam cognoverit, quid in talibus circumstantiis factura sit creatâ voluntas. Cum ergo nihil præfinit unquam, aut velit efficaciter, nisi quod novit voluntatem in illis circumstantiis facturam, frustrari nunquam potest ejus volitio; id enim solum vult, quod scit fore ut velit voluntas creata.

Quæritur secundo: Utrum in Deo sint, vel esse possint decreta, seu volitiones efficaces merè conditionata, seu quæ nullum omnino habebunt effectum: exempli causâ, an Deus hujusmodi actum habeat: Si in Tyro & Sidone facta fuissent miracula, quæ patrata erant apud Judeos, ego illos convertissem. P. Alarcon, & P. Granado, ut supra vidimus Disp. 17. sect. 9. num. 8. negant Deum ulla omnino habere decreta efficacia purè conditionata, seu quæ quamvis de facto nullum omnino habebunt effectum, habitura tamen essent, si talis vel talis poneretur conditio. Existimo nihilominus, etsi conditionata istiusmodi volitiones non sint passim admittendæ, in omni præsertim rerum combinatione imaginabili, ut ibidem latius dixi, omnia tamen decreta conditionata, de rebus saltem proximè possibilius, seu quæ circa res existentes essent verisimiliter eventuræ, non esse à Deo rejicienda.

Sicut in humanis non esset viri prudentis deliberare, & conditionatè statuere quid facturus esset, si ceteris

I. Quis sit voluntas Dei efficax.

II. Voluntas Dei efficax semper impleatur.

Hoc aperit ex Scriptura ostenditur.

III. Etiam in actibus nostris liberis impletur semper voluntas Dei efficax.

Ostenditur, quo pacto in actibus nostris liberis semper impleatur Dei voluntas.

IV. Dari possunt in Deo decreta efficacia conditionata.

Declaratur in quo situm sit decretum conditionatum efficax.

V. Res hæc ex-ple ab humano delinquit illustratur.

Negari aliqui dari omnino in Deo voluntatem antecedentem.

Deus in actibus suæ voluntatis dupliciter procedit.

De actu volente & permittente, quomodo in Deo reperiantur.

Quasnam res & operationes creaturarum vult Deus, quas tantummodo permittat.

Voluntas voluntatis in Deo solummodo permittitur.